

Tre og Tyvende Møde.

Fredagen den 29de Sanktaar Kl. 7½ Aften.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er der omdeelt et Underænderingsforslag til 2den Behandling af „Forslag til Lov om Forændering af § 24 i Loven af 19de Februar 1861 om Kjøbenhavns kommunale Skatter.“ — Fra Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet har jeg modtaget til Omdeling blandt Thingets Medlemmer Efterretninger om Døvsstummeskolen, grundet paa Talemethoden, i Kjøbenhavn, for Skoleaaret 1862—63, af Skolens Forstander, Kand. jur. Johan Kæller. Disse Exemplarer ville blive omdeelte.

Fra Landstingets Formand har jeg modtaget det i Landstinget forelagte og der behandlede „Forslag til Lov om Forsørgelse af tjenstgjørende Militæres Familier“, hvilken Sag nu vil blive at behandle her i Thinget.

Det første Nummer paa Dagsordenen er: Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ret til fri præstelig Virksomhed indenfor Folkekirken“. Rigsdagsmanden for Bornholms 2den Valgkreds har Ordet.

Dan: Jeg frasalder det.

Formanden: Rigsdagsmanden for Ribe Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Sermansen: Der er allerede talt saa udførligt om det foreliggende Forslag, og de Grunde, der ere fremkomne for det, synes mig saa klare, at det, jeg har at fremspøge, kan indskrænke sig til meget Lidet. Man er ved denne Leilighed, som saa ofte naar der har foreligget Forslag i den kirkelige Friheds Retning, gaaet ud fra Forudsætninger, som forekomme mig at heroe paa en mindre rigtig Opfattelse af de virkelige Forhold. Man synes nemlig altid at

være tilbøjelig til at gaae ud fra, at slige Forslag sigte til Folkekirkens Oplosning, og dernæst, at der ikke i Folket er nogen Trang tilstede dertil. Hvad Trangen angaaer, synes de ærede Herrer at fordrø altfor oienlynlige og haandgribelige Beviser, saa at de let kunne komme til at vente saa længe paa de Foranstaltninger, som skulde gjøre Trangen Fyldest, at det er for silde, saaledes som vi have seet med Hensyn til det slaaende Exempel, som tidligere er fremhævet her i Salen, nemlig Udrædelsen paa Bornholm. Hvad selve denne talende Kjendsgjerning angaaer, synes man at være tilbøjelig til ligesom at gaae forbi den og udenom den. Maaafsee man i denne Henseende henholde sig til Ordsproget: „En Svale gjør ingen Sommer“, men jeg troer dog, at man gjør Ret i ikke at overse det enkelte Tegns; det er gjerne Vidnesbyrd om, at der er Mere i Vente, og om det, som det er Forbud om, end ikke er i umiddelbar Nærhed, turde det dog være forstandigt at forberede sig derpaa. — Det er en Kjendsgjerning, som ogsaa allerede er omtalt her i forrige Møde, og som ingen alvorlig Mand vil nægte, at der omkring i Landet sidder Mænd i geistlige Embeder, som man maatte ønske ikke vare der. Følelsen heraf har givet sig Udtryk i Andragender til de paagjældende Biskopper om, at man maatte vorde fritagen for disse Præster, og Svaret har, i det Mindste i flere Tilfælde, været det bekjendte: Herved er Intet at gjøre. Dette er ikke nogen Anke imod Kirkebestyrelsen, thi jeg føler fuldkommen vel, at det, at afstedige Præster, ikke er nogen let Sag, og jeg kan tilføie, at jeg heller ikke troer, det bør være det. Men selv om man end ikke uden Videre vil indrømme, at slige Andragender altid have været fuldt begrundede, tør man dog heller ikke ganske afvise dem, og i saa Fald ere de et Vidnesbyrd om, at det Forhold, som burde være tilstede imellem Præst og Menighed, flere Steder er forstyrret, og Betsignelsen altsaa vorte. Den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet talte i forrige Møde om, at hvis dette Forslag blev ophjævet til Lov, vilde det undergrave Agtelsen for Lærerstandens; men Agtelsen for Lærerstandens kan ganske vist blive undergravet fra en ganske anden Side; det kan komme fra andre